

This entry is part 4 of 4 in the series F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

Sexuální utopie v praxi, část 1
Sexuální utopie v praxi, část 2
Sexuální utopie v praxi, část 3
Sexuální utopie v praxi, část 4.



Materiál na ženění?

Autor: F. Roger Devlin

Závěr eseje F. Rogera Devlina o feminismu, sexuální revoluci a vztazích pohlaví. Předchozí díly naleznete zde: Část první Část druhá Část třetí

Zapomenutí muži

Pokus o vytvoření ženské sexuální utopie byl odsouzen k neúspěchu ještě předtím, než začal. Ženská přání směřují k nemožnému, navzájem si překáží a nepředvídatelně se mění. Proto musí jakýkoliv program, který tlačí muže (nebo „společnost“) ke splnění ženských přání, nevyhnutelně selhat – a to i kdyby se k jeho plnění všichni muži dobrovolně zavázali. Klidně doprávejte ženám jednu výsadu za druhou a trestejte muže – nemůže to fungovat, protože ženské touhy vždy budou v předstihu před legislativou a povedou k novým a novým požadavkům.

Revoluce možná nedosáhla svých cílů, ale *něčeho* jistě dosáhla. Zničila monogamii a pevné rodiny. Vytvořila polygamní prostředí, kde ženy beze studu a agresivně nahánějí hrstku mužů. Vedla ke snížení počtu narozených dětí a zajistila, že mnoho z těch narozených bude dospívat bez otce. A konečně – což se zmiňuje zřídka – spoustě slušných mužů zavřela dveře při hledání manželky.

Občas zaslechneme o studiích, které údajně ukazují na větší spokojenost mužů se svými „sexuálními životy,“ než jaká panuje u žen. Vždycky mi přišlo k smíchu, že lidé berou výsledky takovýchto průzkumů vážně. Zaprvé si ženy *obecně* stěžují častěji než muži. Zadruhé řada (zejména mladších) mužů při neúspěchu u žen zažívá silné *mauvaise honte* (stud). Jen zřídka se porovnávají s ostatními muži a ještě vzácněji při tom mluví pravdu. Ať už je sebevíc osamělý, každý muž raději dělá, jako by vše bylo v nejlepším pořádku. Proto si muži takřka vždy představují, že ostatní muži mají s ženami mnohem větší štěstí, než tomu

ve skutečnosti je. Během posledního století se situace rozšířením iluze, že muži mají „více sexu“ než dřív, dále zhoršila.

Pokud se ale ženy párují jen s nemnoha výjimečně přitažlivými muži – a některé pak vůbec – *musí* být nezanedbatelné množství mužů neschopných najít partnerku. Spolu s **Williamem Gilmorem Simmsem** je můžeme označit za zapomenuté muže sexuální revoluce. Mám důvodné podezření, že stále více z nich je připraveno ke *coming-outu* (abychom použili módní termín) a přiznání, že ať má všechny ty *hook-ups*, o kterých všude slyšíme – kdokoliv, oni to nejsou. Selský rozum velí, abychom se těmito muži zabývali. Ve společnostech s otevřenou polygamií (tj. v Africe a muslimském světě) svobodní mladí muži často vytvářejí gangy, které se dopouštějí protispolečenského jednání: „pro muže není dobré zůstat sám.“

V naší společnosti se vyvíjí zřetelný trend *singles* akcí nebo skupin, složených z nevinných, staromládeneckých třicátníků a cynických, zahořklých a často rozvedených žen. Čemu se tedy celé ty roky staří mládenci věnovali? Na Západě zatím rozhodně nevytváří zločinecké gangy. Kdyby to ale udělali, nejspíš by měli u žen větší úspěch: asi každý slyšel o trestancích v celách smrti, kteří pomyslnými vidlemi přehazují nabídky k sňatku od znuděných žen toužících po troše vzrušení.

Dnešní staří mládenci se dle mého soudu příliš neliší od mužů, kteří se v dobách před sexuální revolucí ženili mladí a zakládali rodiny.

Díky puzení přírody mladí muži po děvčatech skoro doslova „šílí.“ Považují mladé ženy za něco úžasného, přestože většina jich taková ve skutečnosti není. Mužský pohlavní pud, na který si moderní ženy tolik stěžují, existuje především ku prospěchu žen. Jak napsal Schopenhauer:

Vybavila (dívku) na několik málo let hojnou krásou, půvabem... aby v těchto několika letech dívky mohly zaujmout mužskou obrazivost tou měrou, že se muži dávají strhnout a odhodlávají se vzít si je v nějaké podobě na starost – nadosmrti. Zdálo se asi, že by prostá rozumová úvaha nijak nebyla spolehlivou zárukou, že k tomu počínu dojde. Vyzbrojila tedy příroda také ženu jako každého jiného svého tvora zbraněmi a nástroji, kterých potřebuje k zajištění života, a to na dobu nezbytně potřebnou. 1]

Mnoho mužů – kterým skutečně nelze vyčítat neochotu k závazku – si až příliš ochotně vezme první děvče, které se k nim chová vlídně. Moderní starý mládenec je úplně stejný.

Navíc si spousta mužů myslí, že ženy si cení čestných, slušných a zodpovědných mužů (a nikoliv zločinců odsouzených k trestu smrti). A tak si náš starý mládenec pomalu, trpělivě a velkým úsilím navzdory pochybnostem a nejistotě vybuduje slušné živobytí. Nemá ženu, která by mu dávala lásku, morální podporu a věnost. Kdyby si ji pokusil najít, mohl by narazit a čelit obvinění z „obtěžování“ nebo *stalkingu*.

Kopejte hodného psa dostatečně dlouho – a budete z něj mít psa zlého.

Kde byly ženské vrstevnice našeho starého mládence celou tu dobu, kdy se protloukal jako chudý osamělý chlapík, který po nich tolik prahnul? Spaly se švarnými muži, kteří se jim ze záhadných důvodů odmítali „zavázat,“ braly si a opouštěly své manžele nebo čekaly na pana Dokonalého. A teď – ejhle! – jsou tyto ženy, jejichž mladistvá krása odešla a menopauza se rychle přiblížila, ochotné si s ním vyjít. Budou-li spokojené s večerem zdarma a zábavou, které jim nabídne, možná mu milostivě dovolí zaplatit snubní prsten. Následně dostane možnost po zbytek svého života žít je a děti, které měly s jiným mužem. (Narazil jsem na inzerát jedné ženy, která bezelstně hledala „finanční zajištění pro sebe a své dcery.“) Proč by se proboha nějaký muž k něčemu podobnému upsal? Jak mi jeden známý řekl: „Když o mě nestálo kotě, já nestojím o kočku.“

Západní ženy se staly novým „břemenem bílého muže“, který je ale zdá se začíná pomalu setřásat.

Sexuální thermidor: Manželská stávka

Výraz „thermidor“ původně označoval měsíc francouzského revolučního kalendáře, kdy skončil teror. V červenci 1794 kráčelo pod gilotinu na základě tzv. Zákona o podezřelých – který nevyžadoval proti obviněným žádné závažné důkazy – dvacet až třicet lidí denně. 26. července při projevu před Konventem Robespierre neprozřetelně pronesl, že v podezření ze „zrady“ upadli dokonce i samotní někteří delegáti, odmítl je však jmenovat. Posluchači si rychle uvědomili, že jediná naděje na přežití spočívá ve zničení Robespierrehovo dřív, než zničí on je. Ještě té noci se smluvili a hned ráno byl Robespierre zatčen. Během dvou dnů byl s 80 svými přívrženci popraven. V průběhu následujících týdnů se vězení vyprázdnila a život se znovu vrátil k víceméně normálnímu chodu.

Něco podobného podle všeho probíhá i dnes v případě feminismu. Vezměme si třeba hnutí proti sexuálnímu obtěžování: s tím jak se šíří, neustále klesá počet mužů, kteří z něj nebyli obviněni. Nakonec zákonitě musí dojít k dosažení bodu, kdy si původně příznivě naklonění muži uvědomí, že ani oni sami nejsou v bezpečí, protože jejich nevina je ani jejich zaměstnání neochrání. Podle důkazů ze svého okolí soudím, že na mnoha pracovištích se dosažení tohoto stavu blíží. Muži se učí sebeobraněmu mechanismu – vyhýbají se veškeré nadbytečné konverzaci a interakci se ženami. Člověk slýchává historky o vesele se bavících mužích, kteří po příchodu kolegyně do místnosti zvednou oči a okamžitě přejdou do napjatého zarytého mlčení. Skutečně „nepřátelské pracovní prostředí.“

Mnohem závažnější trend si však získal označení manželská stávka. Poprvé se tento termín objevil v úvodníku *Philadelphia Enquirer* z roku 2002. 2] O dva roky později potvrdila pravdivost této myšlenky tvrdá data: plných 22% svobodných Američanů ve věku 25-34 let se nikdy nemíní oženit. Dalších 53% tvrdilo, že je manželství momentálně vůbec nezajímá. 3] Tím pádem se po ženě poohlíží jen čtvrtina z nich. Něco podobného se dost možná ještě nikdy v dějinách nestalo.

Jako jeden z důvodů neochoty k ženění muži uvádějí dostupnost sexu mimo manželství. To ale ještě neznamená, že problém se dá vyřešit prostě tak, že bychom je donutili říci „ano“ (tedy znovu zavést manželství z donucení). Muži už si uvědomili, že bez vlastního zavinění mohou o své děti kdykoliv přijít, pokud si je matka rozhodne z manželství či „vztahu“ před rodinným soudem odnést. Proto řada mužů raději děti nemá vůbec – ať už s kněžským posvěcením či bez něj. V Německu, kde se rodí ještě méně dětí než v Americe, už se dokonce místo o manželské stávce mluví o *Zeugungsstreik*, doslova o „rozmnožovací stávce.“ 4] Některé ženy, zoufale toužící po dětech, dokonce lžou svým mužům o tom, že berou antikoncepci. Muži se ale samozřejmě rychle učí a počítají i s tímto.

Žádná žena nemá *nárok* na ekonomické zajištění, děti, respekt nebo lásku. Teprve žena, která přijme a žije podle správných zásad, tímto nabývá právo něco po své manželovi vyžadovat – ne z titulu svého ženství.

Západní ženy už několik desetiletí plivou do studánky, ze které pijí. Troufnu si říct, že většina z nich se vědomě vzdala práva na manželství se slušným mužem. Nastal čas, aby se muži vzdali své ochranné úlohy a řekli jim, že od nás budou konečně „osvobozené“ – ať už o to stojí nebo ne. Můžou mít vlastní práci, platit si složenky, žít, zestárnout a konečně i umřít samy. Každý krok, který je do tohoto bodu přiblížil, přinesl prosazování jejich vlastních „práv“ a mužské ústupky. Muži mají právo jim s jistou škodolibostí říct: „jak jste si ustlaly, tak si lehněte – samy.“

Tímto způsobem ovšem celou debatu uzavřít nelze. Bez dětí postrádá rasa budoucnost a bez žen muži děti mít nemohou.

Jedním ze zaběhlých řešení se stalo hledání manželek za hranicemi. Jak se dalo čekat, usilují feministky o zákaz – nebo alespoň ztížení – této praxe a jeden k tomuto cíli směřující zákon už prošel americkým Kongresem (*The International Marriage Broker Regulation Act* z roku 2005). Oficiálně má ochraňovat nevinná děvčata z ciziny před „zneužíváním,“ ve skutečnosti spíš ale chrání rozmazlené a feminismem otrávené Američanky před zahraniční konkurencí. Pro danou situaci lze celkem úspěšně využít většinu ekonomických argumentů o ochranných tarifech pro domácí průmysl.

Feministky se spoléhají na vládní donucení – že by se žádoucího chování mužů dalo dosáhnout i jinak, je ani nenapadne. Někteří muži se obávají, že volání po vynucených manželstvích jsou na spadnutí.

Mezitím si ale muži začali uvědomovat, že jakékoliv sexuální sblížení s ženou může na základě toho, co se jí po aktu odehrává v hlavě – a nad čím muž nemá sebemenší kontrolu – vést k obvinění ze znásilnění na schůzce. Ženy se nezdárá pokoušejí vyhnout zodpovědnosti za vlastní sexuální chování jejím shazováním na muže. Bez jakéhokoliv sociálního či právního vynucení manželství, tak zůstává mužům jediná spolehlivá obrana: cudnost.

Mužskou sexuální stávku si nedokázal představit dokonce ani Aristofanés. Osobně bych ale muže nepodceňoval. Právě my, ne ženy, totiž jsme staviteli, nositeli a obránci civilizace.

Podle posledních zpráv z kampusů si ženy začínají stěžovat, že je muži neznou na schůzky. Přesně tak: muži přetékající hormony sedí v učebnách vedle plodných mladých žen, které je početně převyšují – a jednoduše je ignorují nebo se jich straní. Některých mladíků se prý frustrované studentky opakovaně ptají „nejsi gay?“ Až k tomu vedlo čtyřicet let ženských stížností na to, že jsou „využívány jako sexuální objekty:“ muži je nakonec přestávají jako sexuální objekty využívat.

Nedávno jsem na místní vysoké škole zahlédl feministický propagační leták. Většinu místa na něm zabíralo velkými písmeny tučně vytištěné a z dálky viditelné slovo FALSE (*není pravda*). Pod ním stálo něco ve smyslu: „... že jsme všechny šílené a nenávidíme muže,“ atd.; „Přidej se k nám a přesvědč se.“

Když ten nejpřesvědčivější slogan vašeho hnutí říká něco ve smyslu „nejsme tak špatní, jak o nás říkají,“ máte velký problém.

Co je třeba udělat?

Dospěli jsme do vzácného bodu historie, kdy mají ve válce pohlaví muži navrch: jak toho využijeme, bude mít zásadní dopad na budoucnost. Posledním podpěrným pilířem feministicko-byrokratického režimu zůstává pokračující ochota mnohých nenáviděných „heterosexuálních bílých mužů“ žít podle starých pravidel: nejen pracovat, spořit, platit daně a řídit se zákony, ale také plodit a vychovávat děti. Jakmile to dělat přestaneme, celá struktura klientelismu a parazitismu se zhroutí jako domek z karet.

Nejvíce se bojím toho, že při prvním náznaku ženských ústupků se o slovo přihlásí mužský ochranný instinkt a muži se s nadšeným voláním „všechno je odušeno“ nahnou zpátky k oltáři. To se nesmí stát. Naším prvním úkolem musí být bankrot rozvodového odvětví. Než muž „odsouhlasí“ dát ženě dítě, nesmí se spokojit s ničím menším, než právně závazným příslibem ženy milovat, ctít a poslouchat ho.

Jedním z opatření na posílení pevnosti manželství je i uznání vlastních manželských smluv, které by bylo možné vytvářet v souladu s různými náboženskými tradicemi. Jistě by mohly například stanovit, že manžel bude za svou ženu například volit. Feministky, pro které je politika důležitější než rodinný život, si můžou žít dle libosti, ale budou se muset jasně rozhodnout. To by pomohlo i s rozbitím pověřivé víry v nárok na všeobecná politická práva a politický život jako takový by méně ovlivňovaly femininní sklony dávat přednost bezpečí před svobodou a utvářet politická rozhodnutí na základě pocitů. Ve společnosti, kde drží v rukou větší část politické moci tvůrci bohatství, by byla bezpečnější i majetková práva.

Ekonomický program by měl být podřízen nejvyšší zásadě zachování naší rasy a civilizace. Jestliže si každý může dovolit pořídit plazmovou televizi s vysokým rozlišením a 300 programy, ale slušný muž průměrných dovedností ochotný pracovat si nemůže dovolit založit rodinu, stala se někde chyba.

Ženský výběr partnerů vždy měl i ekonomický rozměr. Hésiodos už v 7. století př. n. l. své

mužské posluchače varoval, že ženy „nebudou sdílet ohavnou chudobu, jen přepych.“ Tento proslulý aspekt ženského sexuálního pudu stojí i za slovy „v bohatství i chudobě“ z křesťanského svatebního obřadu. Muž musí mít nějakou jistotu – ať už je či není natolik zdatným živitelem, jak by si jeho žena (nebo on sám) představovala.

Uvnitř rodiny musí mít živitel kontrolu nad rozdělováním svého bohatství. Tradiční společné vlastnictví manželů, tj. nárok ženy na výživu manželem, by mělo znovu záviset na tom, že mu *bude* manželkou. Jestli chce, může mu utéct s mlékařem – bez dětí, pochopitelně (kdo udělá něco podobného, beztak nejspíš nebude způsobilým rodičem) – ale nebude mít právo vystěhovat muže z jeho vlastního domu a *nahradit* ho mlékařem, ani pokračovat v tahání peněz od manžela, kterého opustila. Než dojde k zavedení rozumných reforem, nesmějí se muži nadále vystavovat napospas zločinnému uspořádání, které je nutí dotovat vlastní parohy a únos svých dětí k tomu.

Otázku znásilnění na schůzce lze vyřešit přes noc obnovením nuceného manželství – tentokrát ale s brokovnicí namířenou na záda ženy. „Oběť“ by měli poslat do kuchyně připravit svému novému pánu a vládci večeři. Jistě, není to zrovna ideální začátek manželství, ale přinejmenším zajistí dítěti matku i otce. Navíc bude mít po porodu na starosti důležitější věci, než se zabývat tím, zda bylo početí v dokonalém souladu s nejnovější definicí „skutečného souhlasu“ z pera nějaké feministické profesorky. Porod byl odjakživa tím nejlepším lékem na ženský narcismus.

Databáze obvinění z obtěžování by měla být veřejně přípustná. Tak by si každý snadno mohl vytvořit seznam žen známých těmito obviněními – pro dobro zaměstnavatelů i potenciálních nápadníků. Ženy by dokonce mohly oprášit staromódní ideu, že svou pověst si musí chránit.

Od všeobecného společného vzdělávání obou pohlaví je třeba upustit. Jedním z problémů vztahů mezi pohlavími je i přílišná vzájemná obeznámenost. Mladí muži se domnívají, že když budou kolem sebe neustále mít dívky, zvýší to jejich šance nějakou získat. Povědomost však nezřídka bývá nepřítelem důvěrnosti. Pokud má dívka šanci setkávat se s mladými muži jen jednou týdně na taneční zábavě, mužské společnosti si více váží. Nebýt neustále obklopen ženami zvýhodňuje muže. Muži se také s větší pravděpodobností ožení, když ženám nerozumí až příliš dobře.

Musíme jednat bezodkladně. Dospět do současné mizérie nám trvalo půl století, na nápravu ale zdaleka tolik času nemáme. Jediná generace *Zeugungsstreik* nás zničí. A tak nemůžeme čekat na to, až se ženy umoudří; musíme se pevně chopit opratí a začít celé bolestné ozdravení tím, že je vyléčíme z jejich rozmazlenosti.

Jak funguje monogamie

Od muže se tradičně očekávalo, že se ožení. V některých starověkých evropských společnostech, včetně rané římské republiky, bylo staromládenectví výslovně zapovězeno. Jinde pak přiznávali vyšší společenský status ženáčům a relativně nižší pak starým mládencům. Jako by se tito lidé báli, že sexuální pud bez dalších pobídek nepostačuje

k zajištění dostatečného množství potomků. Dalším často opomíjeným motivem pro nátlak k uzavření manželství byl i závistný pohled manželů na staromládenecký život: „Proč by si měl tamten chlapík žít svobodně a spokojeně, a já mám do konce života na krku nevďěčnou ženskou, která mě nepřestane sekýrovat?“

Jakkoliv to může znít modernímu uchu podivně, křesťanské posvěcení celibátu znamenalo *uvolnění* sexuální morálky; uznalo totiž oprávněnost některých motivů nesezdaného života. Jednou ze společenských rolí náboženských celibátních řádů bylo poskytnout menšině mužů a žen pro manželství nevhodných nebo neochotných obecně přijímaný způsob, jak se mu vyhnout.

Povinnost uzavřít manželství s sebou pochopitelně nese i schopnost tak učinit. V minulosti nebylo pro obyčejného muže nijak zvlášť obtížné najít si manželku, mj. i díky něčemu, čemu říkám vliv babičky.

Civilizaci lze do jisté míry označit za triumf zralého věku nad mládím. Po několika desetiletích manželského života se žena ohlíží zpět a to, že kdysi za důležitý faktor při výběru partnera považovala vzhled, jí přijde takřka nemyslitelné. Snaží se své vnučce trochu otevřít oči, než bude příliš pozdě: „Nezáleží na tom, jak vypadá; nezáleží na tom, jaký z něj máš pocit – na tom nesejde.“ Když se o děvče ucházel nijak zvlášť oslnivý, ale jinak zcela přijatelný nápadník (takový, na kterého by dnes nejspíš čekalo obvinění ze sexuálního obtěžování), mohla se za něj i přimluvit: „Když ho neulovíš teď, dokud máš možnost, najde se nějaká chytřejší, která to udělá.“ A tak to šlo generaci za generací, což vytvářelo zdravou soutěž o slušné – a ne jen sexuálně přitažlivé – muže. Manželé často o babiččině vlivu nic nevědí a žijí své životy v příjemném klamu, že si je jejich ženy vzaly čistě na základě jejich vynikajících kvalit. Dnes ale babičky nahradil *Cosmopolitan* – a výsledky všichni vidíme.

Ze snah přimět ženy říct, co vlastně od muže chtějí, už vzešlo mnohé nedorozumění. Zpravidla z nich vyleze něco o „citlivém muži se smyslem pro humor.“ Jejich chování však opakovaně prozrazuje něco jiného. Muži, kteří tomu uvěří, by se měli připravit na dlouhá léta frustrace a zlomeného srdce. Když dostanou ženy volnou ruku (bez babiččina vlivu), ve skutečnosti usilují o pohledné, sociálně dominantní nebo zámožné muže. Mnohé z nich dávají přednost ženatým mužům nebo sukničkářům; některé dokonce vyhledávají zločince.

Někde hluboko ale lidé skutečně nevyhnutelně, jak praví klasik, usilují o štěstí. Po většinu lidských dějin se nikdo nepokoušel zjistit, co mladé ženy chtějí; jednoduše jim řekli, že je to dobrý manžel. A měli pravdu – sex je příliš důležitý na to, ponechat ho na úsudku mladých žen, protože mladé ženy disponují dobrým úsudkem jen zřídka. Drtivá většina z nich bude v dlouhodobém měřítku mnohem šťastnější, když se vdá za obyčejného muže a založí rodinu, než vyhledáváním sexuálních dobrodružství, šplháním po korporátním žebříčku nebo sepisováním nesrozumitelných spisků o genderové teorii. Ženy si vytvářejí emocionální pouto se svým protějškem prostřednictvím sexuálního aktu samotného; proto bývají smluvené sňatky (navzdory západním předsudkům) často vcelku spokojené. Romantické námluvy nepostrádají své kouzlo, ale lze se bez nich obejít – bez manželství nikoliv.

Konečně není heterosexuální monogamie slučitelná s rovností pohlaví. Žena nevyhnutelně mívá větší vliv na chod domácnosti – už jen proto, že tam tráví více času; manželovo vedení se pak často smrskne na občasné veto manželčiných rozhodnutí. Takovéto vedení však zůstává nezbytné pro korigování ženského hypergamního instinktu. Ženy touží po muži, k němuž by mohly vzhlížet; muže, kterých si neváží, přestávají milovat a opouštějí. Muži tedy v tomto ohledu skutečně nemají na výběr.

Znovu narážíme na takřka dokonalou shodu mezi radikálními feministkami a mnohými konzervativci, kteří výše popsané nechápou – a muži to následně ‚dostávají sežrat‘ od obou. Feministky tvrdí, že „mocenské rozdíly“ mezi pohlavími, což ve skutečnosti znamená rozdíly ve statusu a autoritě, činí skutečný sexuální souhlas nemožným. V podobném duchu přísný editor *Chronicles* hřímá, že „vysokoškolský profesor, který spí s osmnáctiletou studentkou, by měl být kvůli věkovému rozdílu a vyššímu postavení považován za sexuálního násilníka. Ale učitelé, kteří loví děvčata, do vězení nechodí – dokonce ani nepřichází o místo.“ 5]

Realisticky jde ale jen o další z mnoha příkladů hypergamní povahy ženského výběru partnera. Ve většině manželství bývá muž alespoň o trochu starší než žena. Normální ženy přitahují právě muži v pozici autority. Sestry si vybírají doktory, sekretářky své šéfy a čas od času studentka profesora – to však ještě neznamená, že muži zneužívají „moci,“ aby přinutili tato bezmocná stvoření k sexu.

Podle mě by „zneužívání“ mladších, níže postavených žen mělo udělat z muže kandidáta na manžela. Muži *mají mít* nad ženami autoritu; patří to k manželství. Následkem rovnoprávnosti pohlaví jsou muži pro ženy méně přitažliví – nejspíš i to výrazně přispělo k propadu bělošské porodnosti. Nastal čas učinit tomu přítrž.

Závěrem

Manželství je institucí, která uměle omezuje ženskou volbu. Znovu: příroda velí, že muži se předvádí a ženy vybírají. Monogamie uměle posiluje mužskou pozici tím, že (1) si každá žena musí zvolit jiného muže a (2) nemůže si to jednoduše ‚rozmyslet.‘ Monogamie také znamená rychlé odstranění výjimečně přitažlivých mužů z ‚nabídky‘ – zpravidla těmi nejpřitažlivějšími ženami. Pokud nechtějí zůstat zbylé ženy na ocet, musejí si zákonitě vybrat partnera o něco méně přitažlivého. I ty nejposlednější ho ale mohou najít – pro každé děvče se najde chlapec. Zničení manželství jen dále posiluje ty přirozeně silnější: ženy na úkor mužů a přitažlivé na úkor nepohledných.

Podobně jako u většiny užitečných věcí přišli s manželstvím nejspíš muži: zčásti aby zachovali smír ve společnosti, a zčásti aby získali jistotu, že děti jejich manželek jsou i jejich potomky. Výsledky se musely projevit velice záhy po jeho zavedení: úsilí dříve vynakládané na boj o ženy nahradilo namáhavé úsilí zajistit, vychovat a ubránit potomstvo. Sousední kmeny se nepochybně divily, proč právě tato skupina tak rychle a tak výrazně zesílila. Jakmile se to dozvěděly, muselo se napodobení rychle stát otázkou bytí a nebytí.

Bylo – a zůstává jí i dnes. Jestliže Západ neobnoví instituci manželství, převálcují jej ti, kteří ji

nikdy neodvrhli.

Poznámky

1] "O ženách," Arthur Schopenhauer: *Eseje a aforismy*.

2] Dianna Thompson a Glenn Sacks, "A 'Marriage Strike' Emerges As Men Decide Not to Risk Loss," *Philadelphia Enquirer*, 5. července 2002.

3] Barbara Defoe Whitehead a David Popenoe, "The Marrying Kind: Which Men Marry and Why," 2004.

4] Název knihy novinářky Meike Dinklageové, *Der Zeugungsstreik: Warum die Kinderfrage Männersache ist* (Diana, 2005).

5] "Anarcho-Tyranny, Rockford Style," *Chronicles* (duben 2005), 44–45.

Úvaha F. Rogera Devlina *Sexual Utopia in Power, Part 4* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 15. července 2011.

Series Navigation

<< Sexuální utopie v praxi, část 3